

אותך אבקש

מסילות למבקשי השם בדרכי העבודה העולה בית קל
במשנתו של הרה"ק מוהר"ן מברסלב זי"ע

פר' קדושים - אמור | גליון 4

הרה"ג ר' צבי חשין שליט"א מרבני ישיבת 'מיר'

צדיקים 'נדמה' להם כהר

אנ"י. זהו האני האמיתי של האדם, ה' נשמת אדם. 'ויפח באפיו' 'ומאן דנפח מתוכיה נפח', כמו שכתוב בספר 'הבהיר'. קיבלנו עצם אלוקותו כדי להתמודד עם החושך.

צדיקים נדמה להם כהר. הם ידעו, כמה שהוא חזק, אבל אני הר, בסופו של דבר אני אשבור אותו. וזה מובן גם לפי מה שאחרים מסבירים שזו בכיה של שמחה, שניצלו את כוחם האדיר, מה שרבינו גילה לנו בשיר נעים בתחילת הליקו"מ שיודע מכוחו'.

אבל רשעים מתחילים הפוך. הם מתחילים מיאוש, 'אני שום דבר, מה אני? חוט השערה'. דבר שברוח הקלה ביותר מתכופף, נתון למרות

למעלה ולמטה' בליקוטי תניינא סימן ז'), והכוונה היא כך - הצדיק יודע שאין הכי נמי, יצר הרע יצר הרע יצר הרע, נכון. אבל יש

בחירה! ואם יש בחירה צריך להתחיל במבט הפוך. אם יצר הרע כל כך חזק אז חייב להיות שאני עוד יותר חזק! הדבר מוכרח, שהרי אין הקדוש ברוך הוא בא בטרוניא עם בריותיו.

בהסתכלות הזו הוא הופך את היוצרות, 'ושבית את שביו', אם כך הוא, אז מה אני?...

כתוב 'נר ה' נשמת אדם חופש כל חדרי בטן'. דבר פשוט הוא שבהתאם לחושך צריך להביא אור, יש ומספיק נר אחד קטן להאיר, כשהחושך יותר מעובה צריך אור יותר גדול. בעלי המוסר אומרים,

כי צריך כל אדם להוציא את עצמו מהמדמה ולהעלות אל השכל, וכשנמשך אחר המדמה זה בחינת שרירות הלב. (תורה כ"ה ליקו"מ)

עיינ שם באריכות ובנועם שכל כוח הייצר הרע הוא כח 'המדמה'. שמדמה ומרמה את האדם תדיר. אך לעומת זה בקדושה גם כן משתמשים עם כוח 'המדמה' לצד הקדושה. מול מה שהמדמה מצויר את העולם ה'זה' כמתוק וערב, הצדיק מראה ומגלה לעומתו את ה'נופת צוף וכל טעם' את ה'גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך', מתיקות אמיתית בקדושה.

וכנגד החוזק שבשרירות הלב, בא הצדיק ומלמד שעד כמה שהיצר חזק, אתה חזק ממנו, אם רק תרצה כמובן. בפסוק "ואתה תמשול בו" פירש רש"י אם תרצה. זאת היא הבחירה, צריך להפעיל את כח הרצון, ואין דבר העומד בפני הרצון. בהקדמה לליקוטי מוהר"ן כתב בשיר 'אל תהיה כפיל הזה שהוא נגרר אחרי עכבר' ומדוע נגרר - 'מפני שאינו יודע מכוחו'.

בחז"ל אמרו שלעתידי לבוא הקב"ה מביא את יצר הרע ושוחטו לפני הצדיקים והרשעים, הללו בוכין והללו בוכין, צדיקים נדמה להם כהר גדול ורשעים נדמה להם כחוט השערה.

'נדמה להם', לשניהם זה 'נדמה' כי כל ההתמודדות היא עם זה, עם הדמיון, זה מובן. אך לכאורה אינו מובן איך יתכן כזה תרתי דסתרי בין איך שנדמה לצדיקים לאיך שנדמה לרשעים?!

כידוע הצדיקים אומרים, שלמעשה היצר הוא כחוט השערה, אלא שכשמתגברים עליו.

אך נראה לבאר באופן אחר, בגישה מכיוון הפוך בדיוק. 'נדמה להם' לא מוסב על יצר הרע אלא עליהם (בדומה למה שביאר רבינו על 'נדמה להם

הצדיק יודע שאין הכי נמי, יצר הרע יצר הרע יצר הרע, נכון. אבל יש בחירה! ואם יש בחירה צריך להתחיל במבט הפוך. אם יצר הרע כל כך חזק אז חייב להיות שאני עוד יותר חזק! הדבר מוכרח, שהרי אין הקדוש ברוך הוא בא בטרוניא עם בריותיו. בהסתכלות הזו הוא הופך את היוצרות, 'ושבית את שביו', אם כך הוא, אז מה אני?...

כל הטייה הקלה ביותר. וממילא גם היצר נראה לו כחוט השערה, כי הרי יש בחירה, 'אם אני כל כך קטן מסתמא גם הוא כזה', ולכן נופל בכל התמודדות שאינו מוכן לה ואינו מודע לכוחו. חז"ל אמרו שצדיקים משביעים את יצרם, הם ידעו מה זה יצר הרע, אך גם ידעו מה'ויפח באפיו נשמת חיים', ידעו מכוחם העצום, אנ"י, נר י"י נשמת אדם

אם נתנו את 'נשמת אדם' שבביל להאיר את החדרי בטן, אפשר להבין עד כמה החושך הוא נורא ואיום, עד כדי כך שצריך נר ה' שבביל להאירו.

אך אנחנו רואים את זה בדיוק להיפך. וודאי שהחושך הוא נורא ואיום, אין ספק שהוא חושך כפול ומכופל, אכן 'דישא חשוכא'. אבל יש לך 'נר ה' נשמת אדם'. י"י נשמת אדם הוא ראשי תיבות

סגולה להתמדה

כשתורת ה' היא 'תמימה', בלי שום חסרון ומום, דהיינו כשנוהרים לבלי לדבר, ולבלי למצוא שום חסרון בשום ישראלי, שהוא אות מהתורה, נמצא שאז 'תורת ה' תמימה', בלי שום חסרון ומום, אזי היא 'משיבת נפש', כי אז דייקא, זוכים לאהבת התורה, ומגישים טעם מתיקות התורה, שמשיבה את הנפש"



עכשיו אתה מבין מה הקשר בין מיתת תלמידי ר"ע, לקבלת התורה!? תלמידי ר"ע נפטרו, בגלל שלא נהגו כבוד זה בזה. אין לנו בכלל השגה בהם, ובודאי שהיה מדובר במשהו דק מן הדק, אבל זה היה פגם ב'מסירת התורה', וזה לא יכל להמשיך בצורה הזו, מפני שפגם 'בבין אדם לחברו', זה הוא פגם ב'תורה'. אם אנחנו רוצים לקבל את התורה ולהתמיד בה, אנחנו

חיים: ואתה יודע שאנחנו נמצאים בימים שהם הכנה לקבלת התורה!?

ישראל המשיך להנהן בשתיקה, וחיים המשיך: אתה חושב אולי יש קשר בין הדברים!? שזה יוצא בדיוק באותה תקופה.

מעניין באמת מה הקשר ביניהם, ענה ישראל בשאלה.

חיים: בוא ותשמע, מה אומר רבינו בשיחה צ"א בשיחות הר"ן, ואז תבין באופן ברור, מה הקשר בין קבלת התורה, למיתת תלמידי ר"ע...



[שיה"נ צ"א] "סגולה להתמדה, שיזכה להיות מתמיד בלימודו, הוא להיזהר לבלי לדבר על שום איש ישראלי, כמו כשה'כלה' היא יפה, אזי האהבה בשלמות, אבל כשיש לה'כלה' איזה חסרון או מום, אזי בודאי אין האהבה בשלמות,

מאות בחורים גדשו את המעברים, נחפזים בדרכם לעטות את החליפה והמגבעת לתפילת מנחה. היה זה השיעור כללי הראשון של 'זמן קיץ', ה'בית מדרש' בער עד לב השמים, לאט ובוהרות בנה ראש הישיבה את ההגדרה הלמדנית בין 'נדר' ל'כנוי', ולישראל לקח זמן להתנער מהשיעור ולגשת למנחה. הוא יצא את 'בית המדרש', לאט, לאט, כשמוחו תפוס איך ליישב את הדברים של הר"ן עם הסוגיא ב'נזיר' לפי ההגדרה החדשה של השיעור. קולו של החזן 'תגדל ויתקדש שמייה רבא', גרם לו להזדרז. הוא נעמד במבואה יחד עם עשרות בחורים, תפס פינה, והחל מתפלל בדבקות...

התפילה המשיכה, החזן אחז כבר ב'תתקבל', ואז...



ישראל שם לב, איך דודי מו"ג, נכנס בשעטה, כשהחליפה שמוטה לו על הכתפיים ברישול, הכובע מונח באלכסון, והוא מתחיל בשמונה-עשרה, כשראשו זז לצדדים, כממטרה טיפוסית הנעה אנה ואנה, עיניים פקוחות, ושפתיים ממלמלות, ישראל נעץ בו מבט בכעס, מדוע הוא בכלל בא להתפלל??? וכי הלזה יקרא 'תפילה'??? אינני יכול לתפוס איך בחור שלומד, יכול להתפלל בצורה כזו. העיקר בשיעור הוא יודע לשאול שאלות, ולהראות שהוא בענינים... וממחשבות לדיבורים...



בחדר האוכל בארוחת הצהריים, ישראל פנה

לחיים, ראית אותו!?

חיים: את מי???

ישראל: את דודי, מ'ועד שלישי', במנחה הוא היה לפנינו, כשהוא נכנס בסוף התפילה.

חיים: אאהה... כן ראיתי.

ישראל: נו... זה לא מרגיז! לראות אותו, איך הוא מתפלל, כמו איזה 'תייר' שבא להשקיף על רמת הגולן...

חיים: הסתכל על ישראל במבט תמה, וביקש ממנו לעזור,

חיים: תקשיב ישראל, אני מבין את הכעס שלך, אבל אני רוצה להגיד לך משהו מאד מאד חשוב, אתה יודע שאנחנו נמצאים בתקופה של אבלות על תלמידי ר"ע שנפטרו, נכון!?

ישראל הנהן בהסכמה.

תלמידי ר"ע נפטרו, בגלל שלא נהגו כבוד זה בזה. אין לנו בכלל השגה בהם, ובודאי שהיה מדובר במשהו דק מן הדק, אבל זה היה פגם ב'מסירת התורה', וזה לא יכל להמשיך בצורה הזו, מפני שפגם 'בבין אדם לחברו', זה הוא פגם ב'תורה'. אם אנחנו רוצים לקבל את התורה ולהתמיד בה, אנחנו

צריכים להזהר מלדבר על אף יהודי ולדון אותו לכף זכות, אני גם ראיתי את דודי, אבל אדרבה, אני חושב שזה מאד יפה מצידו, שהוא בא להתפלל, אפילו באיחור, ואפילו בצורה שבה הוא התפלל, הרי מה שאנחנו באים להתפלל, זה פשוט, יש לנו 'טעם' בתפילה, ואנחנו נהנים להתפלל, לכן אנחנו באים ומתפללים, אבל הוא, שאין לו 'טעם' בתפילה, מדוע הוא בא, הרי זה לא משמח אותו, ומאיר לו, אלא, הוא רוצה לעשות את רצון ה' 'נטו', ולכן הוא בא, אשריו ואשרי חלקו.

בעז"ה, אם נשמור את הדיבור, ונסתכל באופן חיובי על השני, נזכה להתמיד ולדבוק בתורה, כל ימי חיינו אכי"ר.

כמו כן התורה נקראת 'כלה', כמו שכתוב, 'תורה ציוה לנו משה מורשה', ודרשו רבותינו ז"ל, אל תקרי 'מורשה', אלא 'מאורסה', וכל אחד מישראל, יש לו אות בתורה, וכשיש חסרון באחד מישראל, נמצא שיש חסרון בתורה, ששם שורש נשמות ישראל, ועל כן בודאי א"א לאהוב את התורה בשלמות, אבל כשיזהר מלדבר על שום ישראלי, ולבלי למצוא שום חסרון בשום ישראלי, נמצא שאין בהתורה שום חסרון ומום, ואזי בודאי יאהב את התורה מאד, ואזי יתמיד בלימוד התורה מגודל האהבה".

עכשיו תקשיב, איך רבינו מסביר הפלא ופלא, את הפסוק 'תורת ה' תמימה משיבת נפש' חיים המשיך וקרא: "וזהו 'תורת ה' תמימה', היינו,

שלום וברכה, רצייתי לשאול :

אנחנו נמצאים בימי העומר, ולפי הידוע בברסלב עוסקים עסק מאוד גדול מהעניין של הספירה, מזה כל העסק מהספירה? לכאורה זה הרי לא יותר מאמצעי ל'קבלת התורה'?

שתתקיים אצלו. כן הוא יתברך שמו ידו פתוחה כביכול להשפיע תמיד לכל איש מעם סגולתו רב חכמה ובינה יתירה, ושתתקיים אצלם ויקשרם על לוח לבם. להשתעשע אתם בבואם לעולם המנוחה ותלמודם בידם. אמנם הדבר תלוי לפי אוצר היראה שתקדם אל האדם. שאם הכין לו האדם אוצר גדול של יראת ה' טהורה, כן ה' יתן לו חכמה ותבונה ברוב שפע כפי שתחזיק אוצרו, הכל לפי גודל אוצרו. ואם לא הכין האדם אף אוצר קטן שאין בו יראתו יתברך כלל חס ושלום. גם הוא יתברך לא ישפיע לו שום חכמה כלל, אחר שלא תתקיים אצלו, כי תורתו נמאסת חס ושלום כמו שאמרו רז"ל. ועל זה אמר הכתוב (תהלים ק"א) ראשית חכמה יראת ה'. וכמבואר בהקדמת הזוהר (ב' ד') רבי חייא פתח ראשית חכמה יראת ה' כו', האי קרא הכי מבעי ליה סוף חכמה כו'. אלא אייה ראשית לאעלא לנו דרגא דחכמתא עילאה כו'. תרעא קדמאה לחכמה עילאה יראת ה' אייה כו', עיין שם. הרי מבואר, הגם שהיראה היא מצוה אחת ואמרו בירושלמי ריש פאה שכל המצוות אינן שוות לדבר אחד מן התורה, אמנם מצות קניית היראה ממנו יתברך רבה היא מאוד, מצד שהיא מוכרתת לעיקר הקיום ושימור התורה ובלתה גם נמאסת חס ושלום בעיני הבריות. לכן צריכה שתקדם אצל האדם קודם עסק התורה, עכ"ל.

והנה, עניין יראת שמים כולל בתוכו את כל מ"ט שערי הטהרה, וספירת העומר מתייחסת לקבלת אותה טהרה של יראת שמים, שהיא, ורק היא, הכלי לזכות אחר כך לקבלת התורה, וכדברי המהרש"א הידועים (ע"ז דף ג' ע"א תוס' ד"ה יום השישי):

"והנראה בזה אחרי שיש לדקדק בסוגיא בפרק ר' עקיבא דפליגי רבנן ור' יוסי דרבנן סברי בששה לחדש נתנה תורה ור' יוסי אמר ב'ז' בו ולכולי עלמא בשבת נתנה תורה וכו' עיין שם. ויש לספק בזה דלכולי עלמא ניתנה תורה ביום ג'א מן הספירה, למה קבע השם יתברך חג השבועות לדורות ביום חמישים מן הספירה?

והכוונה בזה לפי שלא היו ישראל אז ראויים לחכמת התורה עד שיטהרו ויקדשו עצמם מכל טומאת מצרים שיצאו משם, כמו שאמרו "כל שיראת חטאו קודמת לחכמתו" וכו', ועל כן הייתה הטהרה במספר שבעה שבועות ויום חמישים שהם מספרים קדושים כעניין שבת שמיטים ויובלות, ולפי שביום ג' נ' נגמרה הטהרה, שזכינו אחר כך ביום ג'א לקבל התורה, קבע השם יתברך אותו יום חמישים לחג שבעות, כי יראת חטא קודם לחכמה במעלה ובזמן!"

אג"ע

ישנה תורה קצרה בליקוטי מוהר"ן סי' קפ"ב: "דע שכל מה שהעולם מדברים בספירה בכל ימי הספירה, הם מדברים רק מהספירה של אותו היום (כגון חסד שבחסד וכו'). ומי שהוא מבין, ויכול לשמוע ולידע זאת, אם יטה אזנו היטב לסיפורי דבריהם, ישמע שהם מדברים רק מהספירה של אותו יום."

ובין, שבכל ערב כאשר אנחנו ניגשים למצוות ספירת העומר, איננו באים רק לצאת ידי חובת מעשה ספירה בעלמא. אנחנו פותחים לעצמנו שער לאור גדול, ועבודה והשתלמות להיטהר ולהתקדש בקדושה של מעלה, ברובד המיוחד לאותו היום, וכפי השיעור שזכינו להיטהר באותו יום, וכך בכל יום ויום בימי הספירה, כך נזכה בס"ד לבסוף להארה המופלאה "וירד ה' על הר סיני" בחג השבועות.

את התורה. והנה, ברור לכולנו שאפילו מי שלא השלים את הספירה אינו מופקע לגמרי מלקבל את התורה, ולכן אם ממשיכים צעד נוסף בקו המחשבה הנ"ל, מסיקים שבהכרח גם התנאי המינימאלי של קיום אותו אמצעי אינו ממש לעיכובא, וקשה אם כן למצוא לו משמעות כלשהי...

אך הדברים אינם כך. ההכנה והאמצעי למצוות, וכל שכן לתורה, אינם שאלה של 'כן או לא', ובאמת קבלת התורה אינה דבר שעומד בפני עצמו כלל. ידועים דברי הנ"פשי החיים' בשער ד' פרק ה', שקבלת התורה היא כפי מידת יראת השמים שהכין תחילה:

"ולפי ערך גודל אוצר היראה אשר הכין לו האדם. כן על זה הערך יוכל ליכנס ולהשתמר ולהתקיים בתוכו תבואות התורה כפי אשר יחזיק אוצרו. כי האב המחלק תבואה לבניו. הוא מחלק ונותן לכל אחד מידת התבואה כפי אשר יחזיק אוצרו של הבן אשר הכין על זה מקודם. שאף אם ירצה האב וידו פתוחה ליתן לו הרבה, אמנם כיון שהבן אינו יכול לקבל יותר מחמת שאין אוצרו גדול כל כך שיוכל להחזיק יותר. גם האב אי אפשר לו ליתן לו עתה יותר. ואם לא הכין לו הבן אף אוצר קטן, גם האב לא יתן לו כלל, כיון שאין לו מקום משומר

אכן, אנחנו רואים שמצוות ספירת העומר נעשית בצורה מיוחדת בברסלב, ההכנה, ההתלהבות באמירתה, התפילות הנלוות, כל אלו מאירים את חשיבותה וגודל השפעתה. ולמרות שלכאורה היה ראוי לשאול להיפך: "איך יתכן שבקהילות אחרות ואפילו של בני תורה, נדמה שמצווה זו נעשית לפעמים חלילה כלאחר יד, ועל כל פנים לא בהתלהבות ובהתעוררות הראויה להכנה לקבלת התורה, אשר היא חיינו ואורך ימינו", ננסה לגעת בזווית אחת.

צינת את התחושה שהספירה היא "לא יותר מאמצעי לקבלת התורה", וכמדומה שבמילים "לא יותר" מונחת הטעות שגורמת לנו להתייחס לספירה כפעולה קטנה ובעלת משמעות מועטה.

אג"ע

כשמדברים על 'אמצעי לקבלת התורה' עלולים לחשוב שיש כאן שאלה של 'כן או לא', מעין 'כרטיס כניסה'. אם האמצעי קיים ניתן לקבל את התורה, ולחילופין אם האמצעי איננו אזי אי אפשר לקבל

האורו עיני טעמתי מעט הדבש

וְעָקַר כְּנֹגַת הַסְּפִירָה בְּפִשְׁטוֹת הוּא שְׁצִירְכִין לְדַעַת שְׁיָמֵי הָאָדָם מְנוּיִים וְסִפּוּרִים בְּמִסְפָּר וּבְמִנְיָן כָּל יוֹם וְיוֹם וְהָאָדָם יִצְטָרֵף לְתַן דִּין וְחֶשְׁבוֹן מִכָּל יוֹם וְיוֹם, כִּי אֵין שׁוּם יוֹם הוֹלֵךְ לְבִטְלָה חֵס וְשְׁלוֹם. וְאִפְלוּ שְׁעָה וְרֵגַע אַחַת אֵינוֹ הוֹלֵךְ לְבִטְלָה חֵס וְשְׁלוֹם, בְּבַחֲנֵית שְׁבַע שְׁבֹתוֹת תְּמִימוֹת תְּהִינָה שֶׁהִשְׁבַּע שְׁבֹתוֹת שֶׁהֵם יָמֵי הַסְּפִירָה צְרִיכִין לְהִיּוֹת תְּמִימוֹת וְשְׁלֵמוֹת בְּעִבּוֹדַת ה' וְלֹא יִלְךְ מֵהֶם רְגַע לְאֲבוֹד חֵס וְשְׁלוֹם.

וְעַל כֵּן אֶסוּר לְהָאָדָם לְדַחֹת אֶת עֲצֻמוֹ מִיּוֹם לְיוֹם רַק לִידַע הֵיטֵב שֶׁזֶה הַיּוֹם לֹא יִהְיֶה לוֹ עוֹד כָּל יָמֵי חַיָּיו, כִּי יוֹם הָאֶחָד הוּא עֲנָן אַחַר לְגַמְרֵי וְהִלּוּאֵי שִׁיפְרַע בְּזִמְנוֹ שִׁיזְקֶה לְמַחַר לְצֵאת יָדֵי חוֹבְתוֹ מֵהַ שְׁצִירָה לְפָרַע לֵה' יִתְבָּרַךְ חוֹבַת הַזְּמַן שֶׁל יוֹם מְחַר בְּעֲצֻמוֹ. אֲבָל עַל כָּל פְּנִים חֲלִילָה לְהִטְעוֹת אֶת עֲצֻמוֹ לְדַחֹת מִיּוֹם לְיוֹם.

וְזֶה בַּחֲנֵית מְצוֹת סְפִירַת הָעֶמֶר שֶׁהוּא תְּחִלָּה וְהִכָּנָה לְקַבֵּל הַתּוֹרָה לְהוֹרוֹת שְׁאֵי אֶפְשֶׁר לְקַבֵּל אֶת הַתּוֹרָה כִּי אִם כְּשִׂיּוֹדְעִין שֶׁהָעֶקֶר הוּא הַיּוֹם הַזֶּה שֶׁהָאָדָם עוֹמֵד בּוֹ וְלֹא לְדַחֹת מִיּוֹם לְיוֹם, כִּי כָּל יָמֵי הָאָדָם מְנוּיִים וְסִפּוּרִים וְכֵן ל. שֶׁזֶהוּ בַּחֲנֵית הַיּוֹם אִם בְּקִלּוֹ תִשְׁמְעוּ, הֵינּוּ אִם תִּרְצוּ לְשִׁמְעַת בְּקוּלוֹ וְלִקְבֹּל אֶת הַתּוֹרָה אֵי אֶפְשֶׁר לָכֵן לְקַבֵּל כִּי אִם עַל יְדֵי בַּחֲנֵית הַיּוֹם, לִידַע שֶׁהָעֶקֶר הוּא הַיּוֹם הַזֶּה דִּיקָא.

כִּי קִדְּם קַבֵּל הַתּוֹרָה בְּעַת שְׁאֵנוּ צְרִיכִין לְטַהַר עֲצֻמְנוֹ מִשְׁמָאֵת מְצָרִים אֲנוּ צְרִיכִין לְסַפֵּר הַיָּמִים בְּפֶה מְלֵא כְּדֵי לְזַכֵּר זֹאת הֵיטֵב שְׁיָמֵי הָאָדָם מְנוּיִים וְסִפּוּרִים. כִּי מִחֲמַת זְהֵמַת מְצָרִים יְכוּלִים הַסְּטָרָא אַחֲרָא וְהַקְּלָפוֹת לְבַלְבֵּל אֶת הַמַּחַס חֵס וְשְׁלוֹם, שִׁיטְעָה אֶת עֲצֻמוֹ כְּאִלוֹ אֵין הַיּוֹם מְסַגֵּל לְעִבּוֹדַת הַבּוֹרָא יִתְבָּרַךְ וְרֵצָה לְדַחֹת מִיּוֹם לְיוֹם עַל כֵּן צְרִיכִין לְסַפֵּר הַיָּמִים בְּפֶה מְלֵא, כִּי הַדְּבוּר יֵשׁ לוֹ כַּח גְּדוּל לְהַזְכִּיר אֶת הָאָדָם אִפְלוּ בְּעַת שְׁאֵינוֹ נִקֵּי מְזֻהָמָתוֹ, כְּמוֹ שְׁכָתוּב, מְדֵי דְבָרֵי בּוֹ זְכוּר אֲזַכְּרֶנּוּ וְכוּ', כְּמוֹ שְׁמִבְּאָר (בְּסִימָן עח).

(ליקוטי הלכות הלכות פקדון הל' ד')

המחדש בטובו

חדשות ועידכונים מהנעשה והנשמע

שליט"א ומיד לאחר מכן פצח כלל הציבור באחת בריקודי שמחה והודאה על נועם גורלנו ובשמחת החג.

המארגנים ציינו לשבח שעל אף שלא היה להם הכוחות והיכולות להגיע לכלל הציבור החשוב מחמת קוצר הזמן וטרדות החג, נאספו ובאו ציבור נכבד ביותר של אברכים ובחורים תלמידי חכמים הצועדים באורו של הרה"ק מוהר"ן מברסלב זי"ע להתחזק ולקבל דין מן דין בכוחות חדשים ומרעננים ולשמוח בשמחת התורה. כשרואים שהענות לדבר עצומה היא ביותר.

כמו כן מוסרים המארגנים שבעז"ה כינוס זה תהיה רק ההתחלה לכלל הפעילויות שיערכו בהמשך הזמן אי"ה. עקבו אחר הפרסומים כאן בעלון ובקו 'בני עליה'.

לשמיעת הפנל המרתק, כמו כן השיעור היסודי מפי הרה"ג ר' שלום מייקוף שליט"א, ב'כינוס חג' קו 'בני עליה' שלוחה 3

תכונה והתרנשות עם התחדשות היוזים השבועיים ברחבי הארץ לקראת זמן הקיץ. פרטים בקו 'בני עליה'

שהרחיב דיבורו על מאמר חז"ל 'חייב אדם להקביל פני רבו ברגל' ע"פ המבואר בתורה קל"ה בליקו"מ. כשבתוך דבריו עמד לבאר שעה ארוכה יסודות איתנים בכל המושג של אמנות חכמים ואמונה בצדיקים.

לאח"כ נערך פנל מיוחד ומרתק בין שלושת ת"ח על כל הסוגיא של התקרבות לברסלב, בפנל נטלו חלק הרה"ג ר' נועם ברנד שליט"א חתן הגאון הגדול ר' צבי פרידמן שליט"א גאב"ד 'מסורת', הרה"ג ר' אריה לייב קוט שליט"א מירושלים, והבחור החשוב ר' אברהם גלינסקי הי"ו מפאריי שייבת פונוביז, בצעד מיוחד נבחרו שלשת משיבים אלו בגילאים השונים, כדי לשמוע מכל אחד מהמבט שלו, בתקופה וגיל אחר, בין הנושאים שנדונו בפנל עלו על שלחן מלכים הנידונים, מה היה חסר לכם שהלכם לחפש בדרך ומקום השונה מכפי שגודלנו וחונקנו? מה קבלתם בברסלב? ואם לא הטרידו אתכם קושיות ותהיות המתלוות בדר"כ לכל אחד המתחיל לטעום מנועם צוף רביה"ק מוהר"ן מברסלב זי"ע.

המשיבים ענו כל אחד בתורו דיבורים מאירים קילורין לעיניים, ופרשו את הדבר כשמלה, כשהציבור נהנה לשמוע ולהתחזק באופן נפלא ביותר.

דברי סיום נשמעו ע"י המנחה הרה"ג ר' אהרון ראט

הדים נרחבים לכינוס חג ההיסטורי שע"י ארגון 'נכספה' בחוה"מ פסח העני"ט

דלה העט והגיליון לנסות לתאר ולו במקצת את ה'כינוס חג' המרומם שנערך בחוה"מ פסח בירושלים עיר הקודש בהיכל ביהמ"ד ר' אברהם וויצנהדלר זצ"ל שבשכונת רמות.

זמן רב עוד לפני הכינוס המיוחל כשהתפשטה השמועה המרנינה בקרב ציבור בני התורה, החלה תכונה ערה ומשוב מעודד מכלל הציבור, הבשורה התפשטה כאש בשדה קוצים בקרב ציבור תלמידי החכמים, האברכים ובני הישיבות, מבוגרים וצעירים, כולם כאחד התבטאו בצפייה דרוכה לקראת הכינוס הגדול שבנוודאי תאיר ותזריח אצל כל המשתתפים מחדש את אור התורה והיראה, קדושת הרגל ודרך הצדיק שבנתיבתו אנו צועדים.

ה'כינוס' התחילה בתפילת מנחה נלהבת, מיד לאחר מכן התיישב כל הציבור סביב שולחנות ערוכים ממטעמי החג, פתח את הכנס מנחה הכינוס הרה"ג ר' אהרון ראט שליט"א שקידם את פני הנאספים בברכת ברוכים הבאים, אחר שמעו ברוב קשת דבריו המאירים של הרה"ג ר' שלום מייקוף שליט"א מבני ברק מחבר סדרת ספרי 'שערי דעה' הנודעים.

המה מעידים

מפיהם ומפי כתבם של רבותינו וצוקללה ויבדלחט"א



הגאון הגדול ר' חיים שמואלביץ זצ"ל ר"י מיר

אספר מה שראו עיני ולא זר. היה זה לפני 40/50 שנה, ובהיכל בבית הכנסת הגדול דחסידי ברסלב ב'מאה שערים' התקיימה ברית לאחד מתלמידי ישיבת 'מיר' המעטירה, ר' קלמן רוזין זצ"ל שאף למד בחברותא עם ר' חיים זצ"ל. לסנדקאות כובד ראש הישבה הגאון ר' חיים זצ"ל, שהגיע בליווי אחד מבני הישיבה.

ויהי אחר הברית, הציבור נפנה כבר ללכת כל אחד לדרכו, ואני מבחין את הר"י מתיישב על ספסל מזדמן, בהתחלה חשבנו שכנראה צריך הר"י לנוח במקצת וזה סיבת התעכבותו, אך כשחלפו להם דקות ארוכות והר"י אינו מראה נכונות לקום ממקומו ניגש אליו מלווה ושאלו בפליאה, 'הראש ישיבה מרגיש טוב?' ענה לו 'כן'. 'הראש ישיבה רוצה כבר לחזור לישיבה? מחוה לו הר"י בידו בתנועה של 'המתן', אחר שעברו עוד דקות ארוכות לא התאפק המלווה ושאלו לפשר הדבר ולטעמו. ענהו ר' חיים זצ"ל **אנחנו עסוקים ב"ה כל היום בהוויות אביי ורבא, לתרץ רשב"א וריטב"א, כאן במקום הזה עסוקים החוסים בו כל הזמן בנוסף לכל זה גם במצוות ולדבקה בו אני רוצה לנשום ולהדבק קצת מהאווירה הזאת...**

(ר' אליעזר משה הלפרין שליט"א)

מספר תלמידו הרה"ג ר' משה הירשמן שליט"א שמעתי את הראש ישיבה מתבטא באחד מהפעמים בגדולת הרה"ק מוהר"ן מברסלב בלשון זה 'הרה"ק ר' נחמן מברסלב זי"ע הוא העילוי של כל הרב'עס' (האדמורי"ם). תלמידים עדי ראה (ר' קלמן רוזין שלמד אתו חברותא,

נהנת מהעלון? רוצה לזכות גם את שכניך וידידך?

בעז"ה מהיום תוכל לקבל את העלון הנפלא 'אוּתָן אַבְקֵשׁ' ישירות אליך בדמי השתתפות סמלית של הדפסת העלונים + דמי משלוח. לתשומת לב-מתכונת ההפצה של העלון יתבצע מהיום רק במתכונת זו.

היה שותף וטול חלק ביזכי הרבים הגדול והיה בכלל מצדיקי הרבים ככוכבים המזהירים כזוהר הרקיע.

בנטילת חלק בסכומים הבאים תוכל לזכות לקבל את העלונים אליך לבית, להפיצם ולחלקם בעיקב. או לחילופין לתרום זכות מספר עלונים אלו ולזכות יהודים אחרים

תומך נאמן | 35 ₪
זכות של 50 עלונים פעמיים בחודש

מזכה הרבים | 60 ₪
זכות של 100 עלונים פעמיים בחודש

עמוד התווך 100 ₪
200 עלונים פעמיים בחודש

עיר של תורה 190 ₪
זכות הפצת העלון הנפלא בעיר שלמה

להצטרפות 0548598868